

Dẫu còn thương đến muôn lần

Tôi gặp Yên lần đầu tiên vào một buổi chiều mùa thu nghiêng ngả sắc vàng, khi ấy cô đang đứng quay lưng về phía tôi, bặm môi viết viết xóa xóa gì đó trên bảng, bụi phấn rơi lả tả, trắng như bụi thời gian. Rất nhiều năm rồi, tôi không còn nhớ đến Yên, dáng vẻ của cô lúc chưa trưởng thành như thế nào, tôi cũng dần quên mất. Chỉ duy có bóng lưng gầy gò và màu xanh biếc mắt của chiếc áo đồng phục, khiến Yên như mặt sau của một chiếc lá non đang đu đưa trong gió là vẫn in đậm trong tâm trí tôi.

Kí ức giống như một chiếc đồng hồ chạy bằng dây cót, nếu bạn quên lên dây nó sẽ ngưng hoạt động, nhưng một khi đã khởi động nó sẽ mạnh mẽ quay vòng.

Ngày ấy, Yên là một cô bé bướng bỉnh và nghịch ngợm, còn tôi là một chàng trai trầm lặng tới mức một từ trầm lặng thôi không đủ để diễn đạt hết mức độ ít nói của tôi. Tôi từng bước tiếp cận cô, ban đầu là bạn cùng bàn, gần với nhau bằng một vạch phấn trắng. Tôi vẫn còn nhớ, lúc Yên cầm cây thước kẻ, vẽ một đường thẳng dài thật dài rồi quay sang hạ lệnh: “Cấm xâm lấn bất hợp pháp, gặp một lần giết một lần”, tôi rất phối hợp mà gật đầu, nhưng thường vô tình trong lúc học lấn một ít mép áo sang phía cô, chỉ để mỗi ngày được thấy Yên cầm sách đập lên đầu mình bôm bốp như đập gián.

Nhưng tôi lại không đủ can đảm để lấn về phía Yên nhiều hơn một chút, ngày nào cũng chỉ nhích sang không hơn không kém một phần năm mép tay áo. Khi còn nhỏ, chúng ta không biết cách nào khác để thổ lộ tình cảm, ngoài việc khiến người ta ghét cay ghét đắng và nhớ đến mình. Có lẽ, ta nghĩ rằng, ghét một người thì sẽ khó quên hơn là yêu một người chẳng?

Thế nhưng bi kịch là ở chỗ, những cô bạn cùng lứa lại thường thích những anh chàng khối trên hơn. Họ người lớn, đứng đắn và lãng mạn. Nếu thích một người sẽ viết thư tình kẹp vào một bông hoa hồng, buộc lại trên giỏ xe đạp. Hoặc vào ngày kết thúc năm học, sẽ đứng từ trên tầng cao nhất, đợi cô gái mà mình thích đi ngang qua sân trường, phi một chiếc máy bay giấy mang theo lời tỏ tình rơi xuống. Những chiếc máy bay màu trắng ngà, mong manh như những cánh ve, lượn một vòng trên không trung, rồi đáp lại dưới một gốc phượng đang mùa rộ hoa. Cơ hồ, mỗi một ngôi trường đều sẽ có một cây

phượng và dưới mỗi gốc phượng luôn có một câu chuyện về thời niên thiếu bị thời gian vùi lấp.

Cái ngày Yên dùng tay không lau sạch đường kẻ trên mặt bàn, phá vỡ hàng rào mỏng manh che chắn giữa chúng tôi, là ngày tôi và Yên “kết giao” thành bạn. Từ đó, tôi không cần cố ý dịch về phía cô nữa, bởi cứ đến giờ ra chơi, Yên sẽ kéo tay tôi lại gần, áp mặt xuống và “đánh” một giấc ngon lành. Trên cơ thể Yên thoang thoảng mùi thuốc giữ ẩm của quần áo, chỉ cần tôi nghiêng người đến phía trước một chút thì có thể chạm vào người cô. Nhưng tôi lại luôn ngồi thẳng tắp, mắt chăm chú nhìn vào trang sách, trong khi đầu óc thì quay cuồng như đang đi giữa một trời ban mai rực rỡ và chói lòa.

Cả lớp đều nói chúng tôi là một đôi, nhưng tôi hiểu rõ hơn ai hết, chúng tôi chỉ đơn thuần là bạn. Yên xem tôi chẳng khác gì những cô bạn thân khác, sẵn sàng í ới rủ tôi đi vệ sinh, có bí mật gì cũng kể tai thủ thi, thấy giai đẹp đi ngang qua lớp liền lôi lôi kéo kéo tôi hét hò ầm ĩ. Nhiều lúc tôi lấy làm nghi ngờ, liệu có khi nào, Yên quên mất giới tính thật sự của tôi hay không?

Tôi thường nghĩ, nếu năm mười ba tuổi, tôi không gặp được Yên, tôi sẽ như thế nào? Thời niên thiếu của tôi sẽ có dáng vẻ ra sao? Đẹp dễ hơn hay u buồn hơn? Hay là vừa đẹp dễ vừa u buồn như bây giờ? Khi ấy, đến cả trong mơ cũng muốn tỏ tình với Yên, nhưng lại e sợ rất nhiều thứ: sợ bị từ chối, sợ đến tư cách làm bạn với cô cũng không còn. Bây giờ, Yên được rất nhiều nam sinh theo đuổi, cả bạn cùng lớp lẫn những anh chàng khối trên. Giỏ xe của cô lúc nào cũng đỏ thắm hoa hồng. Yên thường bắt tôi mang chúng về, ép thành hoa khô, kẹp vào album ảnh, chú thích rõ ràng ngày tháng, người gửi tặng. Cô ấy bảo: “Sau này tớ già đi, chỉ còn lại những cánh hoa này là minh chứng cho một thời tớ từng là mỹ nữ”.

Lúc ấy, tôi rất muốn nói với Yên rằng, đồng hoa khô này cùng lắm chỉ tho được vài năm thôi, nơi thực sự lưu giữ thanh xuân tươi đẹp của Yên là ở mãi trong đôi mắt tôi, chỉ tiếc là cô ấy không bao giờ nhìn thấy.

Mối tình đầu tiên của Yên là một cậu bạn cùng lớp, tóc bồ luống, khuôn mặt nhìn nghiêng cũng có đôi chút giống Đan Trường. Lúc ấy, trong lớp đang thịnh hành một khắc chữ lên mặt bàn và viết thư tay trong giờ học. Các đôi yêu nhau thường khắc tên đối phương lên chỗ ngồi của mình. Cậu bạn ấy viết một chữ Y to tướng bằng bút xóa, phía dưới vẽ thêm hoa lá cành xung quanh.

Yên cũng tỉ mỉ khắc một chữ Z nhỏ xinh trên mặt bàn của mình. Tôi đoán đó là kí hiệu cô ấy đặt riêng cho cậu bạn, cũng như mấy đứa khác gọi nhau là Romeo, Juliet vậy.

Còn cái trò viết thư tay trong lớp, là kiểu “buôn dưa lê xuyên lục địa” từ đầu bàn bên này xuống cuối bàn bên kia, bằng cách kẹp một tờ giấy vào sách giáo khoa hoặc vở viết, rồi chuyền tay nhau làm như cho mượn sách vở vậy. Cách này trong một thời gian dài đã qua mắt được rất nhiều giáo viên. Ngày nào, Yên và cậu bạn ấy cũng tâm tình từ tiết đầu tiên đến tiết cuối cùng. Cô thường giật vở của tôi làm giấy viết thư, đến nỗi quyển vở Hồng Hà đầu tuần tổng cộng có 96 trang, tới cuối tuần chỉ còn 32 trang.

Chưa hết, tôi còn là một trong số những cánh chim bồ câu nhiệt tình đưa thư giúp cô ấy. Khi tình yêu của Yên nảy nở như cỏ cây sinh trưởng sau cơn mưa, thì trái tim của tôi lại ngày một trống rỗng như một ô cửa sổ gió lùa. Yên “đá” cậu bạn đó sau ba tháng họ quen nhau. Cô thậm chí còn nói trước với tôi ý định nhen nhóm chia tay của mình. Buổi sáng hôm ấy, nhìn cậu bạn vẫn còn hí hửng huýt sáo và đá lông nheo với Yên, tôi cố kìm nén một tiếng thở dài, không biết là vì nhẹ lòng vui sướng hay vì tiếc nuối nhiều hơn.

Mỗi tình thứ hai của Yên đến rất nhanh sau đó. Đây là một anh chàng khôi trên, học cùng một phòng học với chúng tôi, nhưng lớp anh ấy học buổi chiều còn lớp tôi học buổi sáng. Anh ta ngồi ngay chỗ ngồi của tôi. Có một lần tôi để quên máy tính, và hôm sau anh ấy gửi trả lại. Yên nói: “Đây là ân nhân của cậu, mà ân nhân của cậu cũng là của tớ, để tớ viết thư cảm tạ”. Vậy là họ quen nhau qua thư ngấn bàn, nhờ cái máy tính của tôi làm “ông mai bà mối”.

Tôi nhận nhiệm vụ mới, làm người canh gác thư. Buổi sáng phải tới trường từ rất sớm, lấy thư ra khỏi ngăn bàn, trước khi các bạn khác trong lớp đến trực nhật và vứt chúng đi cùng giấy vụn. Tôi thường cầm những bức thư còn vương mùi giấy mới, đứng trước ô cửa sổ, nhìn ra khu vườn mọc đầy cỏ hoang phía sau trường, mắt không chớp cho đến khi mỏi nhừ và nhức nhối. Mỗi lần đến, Yên luôn đập vào vai tôi, cười tươi như hoa đồng tiền, xòe bàn tay thon dài và mảnh khảnh hỏi: “Thư đâu?”.

Tôi không biết vì sao khi ấy mình lại ngốc nghếch như vậy, có lẽ chỉ để được nhìn thấy Yên cười vào mỗi buổi sáng, cho dù nụ cười ấy không phải dành cho tôi.

Cuộc tình thứ hai của Yên cũng chỉ kéo dài ba tháng và cho đến ngày họ chia tay, hai người cũng chưa chân chính gặp mặt nhau lần nào. Yên thậm chí còn không nhớ nổi khuôn mặt anh ta ra sao, cô mới chỉ nhìn thoáng qua một, hai lần. Vào ngày anh chàng khối trên tốt nghiệp, năm ấy hoa phượng đặc biệt nở vô cùng nhức mắt. Anh ta cầm theo một chiếc máy bay giấy, hẹn gặp Yên, nhưng cô không đến. Hoa phượng rơi đầy trên vai áo màu trắng tinh, nhìn thế nào cũng thấy rất đổi the lương.

Tình yêu đôi khi cũng giống như chữ viết bằng mực xanh đen, dòng chữ hôm nay viết ra là màu xanh rực rỡ nhưng để qua một đêm, ngày mai đã hóa thành màu đen úa tàn.

Từ đó cho đến khi tốt nghiệp cấp hai, Yên còn nhận thư tình của rất nhiều chàng trai khác nữa, có người cùng lớp, có người khác lớp, có người bằng tuổi, có người hơn tuổi. Nhưng tất cả các cuộc tình đều chỉ kéo dài đúng ba tháng, đến nỗi cô bị bạn học gán cho biệt danh “cô gái số ba”. Tôi vẫn lặng lẽ đi cạnh Yên, cùng cô đọc thư tình, sẫm soi các lỗi chính tả, nói về những anh chàng đến và đi rất nhanh trong đời cô.

Tôi chưa bao giờ thấy Yên buồn khi chia tay một ai cả, hoặc là cô không buồn trước mặt tôi, tôi đoán thế. Bắt đầu là tôi tự ti về bản thân đến nỗi không dám tỏ tình với Yên. Về sau là tôi sợ, giả như Yên chấp nhận tôi rồi sau ba tháng chúng tôi bỗng trở thành những người lạ quen thuộc nhất, điều ấy thật tồi tệ. Thà rằng không có bắt đầu còn hơn là phải nếm qua mùi vị của sự kết thúc.

Khi vào cấp ba, tôi thi đỗ trường chuyên trên thành phố. Ngày nhập học, tôi dúi vào tay Yên số điện thoại nơi ở trọ, sợ cô nghi ngờ, tôi còn cố ý dặn đi dặn lại: “Có việc gì gấp thì nhớ gọi cho Nguyên, cứ nói là dì nhỏ ở quê gọi hỏi thăm, không mọi người hiểu nhầm là bạn gái, nhé!”.

Nhưng Yên chưa bao giờ gọi cho tôi, dẫu chỉ một lần.

Những lúc quá nhớ Yên, không kìm lòng nổi, tôi mò ra một bộ điện thoại công cộng, tay run run bấm số máy bàn nhà Yên, có khi may mắn sẽ nghe thấy giọng nói ngọt ngào của Yên cất lên: “Alô, ai đấy ạ?”. Nhưng lần nào tôi cũng cúp máy rất nhanh mà chưa kịp nói gì.

Tình yêu đơn phương nhiều khi đau đớn thế, không phải vì bạn không được đáp lại, mà là đến yêu từ một phía thôi, bạn cũng không thể đường hoàng chính chính mà bộc lộ, lúc nào cũng phải dè chừng cẩn mật, lén lén lút lút như đi ăn trộm vậy, nếm được một chút ngọt ngào thì sau đó sẽ phải trả giá bằng rất nhiều đắng cay.

Hồi ấy, tôi ở cùng một cậu bạn có ngón nghề đàn ghita rất nuột. Tôi đã phải giặt quần áo và rửa bát cho cậu ta trong suốt một năm liền, chỉ để cậu dạy tôi cách đàn và hát bài “Triệu đóa hồng”. Một ngày, vào cuối tuần, tôi về quê, đeo cây đàn sau lưng, gõ cửa nhà Yên. Tôi bảo: “Mình yêu rồi Yên ạ!”, rồi chỉ vào cây đàn cười cười: “Mình muốn hát tặng nàng bài triệu đóa hồng. Vì nàng bảo nàng sẽ yêu ai sẵn lòng tặng nàng một vạn bông hồng. Nhưng mình không có tiền, cậu biết đấy. Nên mình sẽ hát một vạn đóa hồng. Cậu nghe giúp mình xem có được không, nhé?”. Yên hào hứng vỗ hai tay vào nhau, reo lên: “Hay quá đi, chàng của mình cũng thích hoa hồng xanh, nhưng đào đâu ra cái hoa thổ tả ấy bây giờ. Mình thầm nhạc giúp cậu, đổi lại cậu làm giúp mình hoa hồng xanh, hai bông thôi cũng được, nhé!”.

Hôm ấy, tôi không nhớ mình đã quên bao nhiêu lời bài hát, đàn lỗi nhịp bao nhiêu lần. Chỉ nhớ lúc tôi lúi cúi chế tạo hoa hồng xanh từ hoa hồng trắng và dung dịch phẩm màu cho Yên. Mỗi công đoạn từ pha màu, cắt gốc hoa, ngâm trong dung dịch đều hết sức cẩn thận như thể làm cho chính người tôi yêu thương vậy. Yên ngồi bên, chống cằm khen tôi là nhà khoa học vĩ đại của mọi thời đại. Giọng cô lúc ấy ngập tràn sự sùng bái. Hôm sau, Yên còn hào phóng tặng tôi một bông hồng xanh gói trong giấy kính: “Này cầm lấy, nói với bạn gái của cậu, nếu ở giữa một vạn bông hồng sẽ không phải chết vì sung sướng mà là chết ngạt. Còn hoa hồng xanh có nghĩa là: “Bạn cực kì tuyệt vời!”, hiểu chưa? Nói thế, cô ấy sẽ đổ cái rụp”.

Ngày ấy, khi ngồi trên xe bus trở về trường, tôi vừa tò mò vừa ghen tị với người con trai mà Yên muốn khen tặng: “Bạn cực kì tuyệt vời!”. Anh ta rất cuộc là “cao thủ phương nào” mà có thể đánh bại được trái tim đa tình và dễ đổi thay của Yên? Đồng thời tự nói với mình hàng trăm lần, tôi phải bỏ cuộc thôi, phải học cách quên Yên đi, dẫu cho còn thương đến muôn lần.

Khi vào đại học, tôi học ở đầu bên này thành phố, Yên học đầu bên kia thành phố, ít gặp nhau hơn và bớt dần liên lạc. Một phần vì guồng quay vội vã của cuộc sống, phần khác là mỗi người trong chúng ta khi trưởng thành và lớn

lên, sẽ có nhiều thứ ít nhiều thay đổi và mất đi như: tính cách, sở thích, thói quen,... Tình bạn và tình yêu cũng chẳng thể là ngoại lệ. Thi thoảng về quê gặp lại, thì cũng là đứa này vừa về còn đứa kia chuẩn bị đi. Thấy nhau cười cười, hàn huyên đôi ba câu, khách sáo nói: “Tạm biệt, lần sau gặp lại!”.

Nhưng cái “lần sau ấy” là một khoảng thời gian vô hạn định, như hòn đá nhỏ rơi tõm xuống mặt hồ, không một tiếng động. Tôi ngỡ mình đã hết yêu Yên, tôi không còn nhớ cô quay quắt, những kỉ niệm thanh xuân phai mờ như lớp sương mỏng đậu trên bề mặt cửa kính. Nhưng lạ thay, tôi cũng chưa yêu một ai khác hoặc là chưa có ai khác khiến tôi thực sự rung động. Hóa ra là, đôi khi, nỗi nhớ cũng bị giấu vào trong, vì quá yêu nên cuối cùng tâm cũng trở nên bất động.

Năm tôi và Yên hai mươi tư tuổi, tròn mười một năm quen nhau, Yên gửi cho tôi tấm thiệp cưới kèm theo một hộp quà nhỏ. Yên để lại lời nhắn: “Nếu Nguyên mở thiệp cưới trước, thì phải hứa với mình, hôm cưới Yên, Nguyên phải tặng Yên một triệu bông hồng. Còn nếu Nguyên mở hộp quà trước, thì chỉ cần đem theo một bông hồng xanh là đủ”.

Khi ấy tôi chán nản đến mức, chẳng thèm nghĩ ngợi nhiều mà mở ngay hộp quà trước. Cô ấy đã cưới chồng vì sao còn bắt tôi tặng một triệu bông hồng, như một thằng si tình dở hơi chứ.

Trong chiếc hộp, có một xấp giấy, không phải thư tay mà là những tờ giấy được giật ra từ sách giáo khoa, màu đã ố vàng. Trên mỗi tờ giấy đều có nét chữ của Yên để lại. Yên có thói quen trong lúc ngồi đọc sách hoặc học bài, thường ghi chép lại một vài điều vụn vặt chớp qua trong nháy mắt vào sau những trang sách cuối cùng. Yên bảo: “Một vài năm sau, vô tình lật lại một quyển sách nào đó đã cũ và lấm lem bụi bặm bỗng dưng thấy đâu đó những cảm xúc rụng rơi, thoáng qua trong đời, cảm giác ấy thật tuyệt, như thể bạn đang được sống lại một khoảnh khắc rất ngắn của ngày hôm qua vậy”. Nhưng bao giờ viết xong, Yên cũng xé chúng ra và cất ngay đi, khiến tôi chưa một lần có cơ hội xem qua. Cớ gì nhiều năm sau, cô lại gửi chúng cho tôi? Tôi nhấc tờ giấy đầu tiên lên, đưa lại gần ánh sáng, nheo nheo mắt đọc.

“Ngày 30/9/20..., thời điểm ấy, trời bắt đầu vào thu. Từ cửa lớp học nhìn ra có thể thấy màu vàng biếc mắt của những chùm hoa keo lá trà run nhẹ trong gió, tỏa ra mùi thơm thanh an và khiết lạnh, tản mát trong không gian mà

phải thính mũi lắm mới cảm nhận được. Bất giác nhớ lại, hồi hôm, trong giờ học ngữ văn, khi cô giáo yêu cầu đọc diễn cảm một bài thơ em yêu thích, người con trai ấy đứng chếch chiều nắng, cất giọng đọc bài thơ Mùa lá rụng bằng tiếng Nga. Giọng cậu ấy thật tuyệt, trong trẻo như tiếng mưa rơi đầu mùa hạ”.

Phảng phất như thời gian đảo ngược, tôi ngỡ mình vẫn đang đứng trong lớp học ở trường cấp hai, vào một buổi chiều hoàng hôn, trời vàng sẫm, đọc một bài thơ mà ông nội dạy tôi từ hồi ông còn sống vẫn thường hay mơ tưởng về nước Nga, về mối tình đầu đã theo mùa lá rụng đi mãi của ông. Bất giác những trang giấy mỏng dính trên tay, trở nên quá đổi nặng nề.

“Ngày đổi chỗ, tôi cầm một cọng cỏ bốn lá (thực ra ban đầu nó chỉ có ba lá, tôi cố tình xé một cánh ra làm bốn) cầu mong cô giáo sẽ xếp cậu ấy ngồi cùng tôi, không ngờ lại thành sự thực. Tôi bối rối không biết làm cách nào để bắt chuyện với cậu ấy. Cuối cùng chọn cách ngu ngốc nhất, vẽ một đường phân chia đôi cái bàn, còn gân cổ cầm cậu ấy lấn sang. Vào năm mười ba tuổi, đứng trước mặt người con trai mình yêu thích, tôi chưa biết làm điệu, chưa biết thẹn thùng, mà luôn cố tỏ ra hung dữ và đánh đá, để cậu ấy nhớ đến mình. Khi ấy cũng biết rằng ấn tượng đầu đời rất quan trọng, nhưng lại chẳng biết làm cách nào để trang trí cho nó trở nên thật đẹp đẽ”.

“Trong lớp tất cả mọi người đều nói, tôi và Nguyên là một đôi. Đến nỗi tôi cũng từng tin là cậu ấy thích mình thật. Nhưng khi nhìn vào mắt cậu ấy, tôi chỉ thấy một đáy hồ phẳng lặng. Song, được làm bạn với cậu ấy thôi cũng đủ hạnh phúc lắm rồi. Khoảnh khắc vui vẻ nhất là khi được cùng cậu ấy thì thầm những lời không ai hiểu, chia sẻ với nhau những bí mật và niềm vui chẳng ai hay”.

“Trong toán học, tập hợp gồm tất cả các số nguyên thường được ký hiệu bằng chữ Z in đậm, (hoặc $\mathbb{Z}$). Đó là viết tắt của Zahlen (có nghĩa “số” trong tiếng Đức). Tôi quyết định đặt biệt danh cho Nguyên là Z, tên cậu hóa ra lại là một loại số học. Cứ mỗi lần dính đến toán là tôi lại đau đầu, thảo nào cậu chính là cơn đau đầu tê tâm liệt phế của tôi”.

Khi tôi đọc đến trang giấy này, ngoài cửa sổ những tia nắng hiếm hoi đầu tiên của mùa đông đang nhảy nhót trên nhành lan dendro tím treo lơ lửng trên ban công. Trước đây tôi nghĩ, nếu những giờ ra chơi dài thêm một chút nữa thì tốt

biết mấy. Sau đó lại nghĩ, giá như đừng có giờ ra chơi thì tốt hơn, nếu thế tôi sẽ không phải lặng lẽ nhìn bóng lưng Yên, nếu thế tôi sẽ không có cơ hội tiếp xúc nhiều hơn với cô ấy. Khoảng cách giữa chúng tôi sẽ vẫn xa vời đến mức một ngày nào đó âm thầm mà quên được nhau, chứ không phải là kéo lại gần nhau trong một mối quan hệ dùng dằng chẳng thể tiến cũng chẳng thể lui. Vì sao khi ấy chúng tôi không nhận ra tình cảm dành cho nhau? Là vì cả hai che giấu quá giỏi, hay là vì khi còn trẻ đơn thuần thích một người sẽ không cần hỏi đáp, thích chỉ là thích thôi, là chuyện của một người vậy là đủ. Chỉ có lớn lên ta mới đòi hỏi nhiều thứ hơn chẳng, đòi hỏi yêu và phải được yêu, nên chẳng thể dễ dàng chấp nhận lạc mất nhau giữa lúc còn yêu thương đến muôn lần.

“Tôi bị gọi là “cô gái số ba”. Cái biệt danh này rồi đây sẽ đi theo tôi đến suốt cuộc đời. Có nhiều cách để chờ đợi một người. Có kẻ chôn vào nỗi cô đơn, phong bế trái tim mình. Có kẻ kiếm đại một ai đó để yêu cho đỡ buồn. Còn tôi, có lẽ tôi hơi ích kỉ chẳng, tôi chỉ muốn thử cho mình thêm một cơ hội, xem xem liệu ngoài cậu ấy ra, tôi còn có thể yêu ai khác hay không. Tôi đặt ra giới hạn ba tháng, ba tháng nếu trái tim tôi đổi thay, tôi sẽ toàn tâm toàn ý yêu thương người đó, và quên cậu ấy. Nhưng có lẽ ba tháng là quá ngắn để quên một người và yêu một người mới. Hoặc là ngay từ khi lựa chọn giới hạn này, tôi đã không nở buông tay chính mình”.

Trang giấy tiếp theo hơi nhàu, và liên tục bị dập xóa, phải cố gắng lắm tôi mới dịch được nguyên văn từng câu một:

“Nguyên nói: “Mình yêu rồi Yên ạ!”. Cảm giác lúc ấy thực khó lòng diễn tả nổi, hóa ra trưởng thành chỉ khiến chúng ta ngày một rời xa nhau. Tặng cậu ấy một bông hồng xanh, nhưng không nói một ý nghĩa khác của loài hoa này là tượng trưng cho giấc mơ vĩnh viễn không thể thành hiện thực”.

“Tình yêu đơn phương cũng giống như một ngọn nến đơn độc cháy trong đêm. Đôi khi, chúng ta cố gắng duy trì nó bằng sự cố chấp – Cố chấp khi không thể có được một thứ mà mình hằng mong muốn. Nhưng đến một lúc nào đó, thứ ánh sáng cuối cùng cũng vụt tắt, ngay đến sợi bấc cũng hóa thành tro bụi. Ta buộc phải buông tay, không phải vì đã hết yêu mà vì không còn đủ sức để chờ đợi”.

Tôi hèn nhát đến mức không dám đọc nốt những trang giấy còn lại, hoặc là,

không muốn nhìn thấy những lời giã biệt của Yên dành cho tôi, cũng như tôi đã lãng quên cô trong ngần ấy những năm tháng mỗi mòn chờ đợi. Từ lúc là tất cả trong trái tim một ai đó, đến khi chỉ còn là một phần, một góc nhỏ trong cuộc đời họ, sự thật ấy sao vẫn quá đổi đắng cay. Tôi những muốn bật ngay dậy, lao ra khỏi nhà và chạy đến tìm Yên, và quả thực tôi đã làm thế. Nhưng khi tra chìa khóa vào ổ, tôi lại tự hỏi mình: Tôi sẽ phải nói với cô ấy điều gì đây? Nói rằng thực ra tớ cũng thích bạn ư? Thích từ năm mười ba tuổi đến năm hai mươi bốn tuổi, không hơn không kém bạn một ngày. Nhưng để làm gì? Để được gì? Khi cô ấy đã tìm được bến đỗ bình an cho đời mình. Cuối cùng tôi quay vào nhà, xếp lại những trang giấy gọn gàng, vuốt ve những nếp gấp, những vệt nhăn nheo. Hãy để những tiếc nuối này cho mình tôi đi, tôi nghĩ thế, và bỗng nhiên tôi lại phảng phất thấy được bóng lưng gầy gò của Yên và màu xanh biếc mắt của chiếc áo đồng phục, khiến cô như mặt sau của một chiếc lá non đang đu đưa trong gió. Nếu được, tôi thật sự hi vọng Yên luôn hạnh phúc, tôi chỉ mong cô được hạnh phúc mà thôi, dẫu tôi còn thương đến muôn lần.

Hóa ra, tiếc nuối lớn nhất trên đời này không phải là không đến được với nhau, cũng không phải là không thể bên nhau trọn đời trọn kiếp, mà là bỏ lỡ nhau khi ngỡ như đã ở gần trong gang tấc.